

ReRedactare: Dobrică Bolțășu-ărți
Tehnoredactare: Mariana Radu
Copertă: Raluca Tudor

Titlul original: **GONE-AWAY LAKE**

Copyright © 1957 Elizabeth Enright, renewed 1985 by Nicholas W. Gilham,
Oliver Gilham, and Robert Gilham II.

© 2018 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
editurii METEOR PRESS

Contact:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: carte@meteorpress.ro
www.meteorpress.ro

ISBN 978-973-728-719-9

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României

Elizabeth Enright

LACUL DISPĂRUT

Ilustrată de Raluca Tudor

Traducere din limba engleză
de Mihaela Adina Eros

Lui Oliver

Cuprins

1 • Începutul întregii povești	7
2 • Piatra și mlaștina	19
3 • Lacul dispărut	29
4 • Fratele meu, Pindar	39
5 • A doua oară	48
6 • Cuțitașul și cârligelul	61
7 • Bellemere	73
8 • Clubul	81
9 • Înghite-Tot	97
10 • Secretul aflat	108
11 • Membrii clubului	121
12 • Pisicile de-o vară	130
13 • Zilele petrecute la Lacul Dispărut	142
14 • Vila Caprice	152
15 • Iarăși Vila Caprice	166
<i>Despre autoare</i>	175

Începutul întregii povești

Atunci când Porția Blake și fratele ei, Foster, au plecat spre Creston în vara aceea, a fost cu totul altfel decât în celealte veri. A fost altceva pentru că era prima oară când făceau călătoria de unii singuri. Foster avea doar șase ani și jumătate, dar Porția „începuse să aibă unsprezece”, cum spunea el.

— Asta înseamnă că sunt destul de mare, a susținut ea cu insistență atunci când tatăl și mama ei s-au arătat neîncrezători. Doamne, ce-ar putea să se întâmple? Suntem doar noi doi și cu Foster se poate călători fără probleme. Doar stă jos și se uită pe geam. Nu face hărmălaie pe corridor aşa cum fac ceilalți băieți. Se poartă frumos. În tren, în orice caz.

Foster părea satisfăcut și cuminte ca un înger.

— Lăsați-ne, vă rugăm, i-a implorat el. Mamă, tati, vă rugăm!

Așa că iată-i unul lângă altul în tren, pe o banchetă de plus albastru, uitându-se pe geam, la fel de fericiti și de independenți ca doi oameni mari. Mama și tatăl lor îi conduseseră bineînțeles și îi vorbiseră conductorului despre ei, dar toate asta păreau foarte îndepărtate. Orașul deja dispăruse în zare și pe lângă tren se perindau peisaje rurale autentice. Erau în toiul lunii iunie, în cea mai frumoasă perioadă a ei. În toate curțile înfloriseră trandafirii și câmpurile erau năpădite de flori galbene. Copacii erau încârcați de frunze, iar iarba părea încă moale, precum un veșmânt, pentru că era nespus de fragedă.

În iunie se duceau cu trenul spre Creston, ca să stea cu unchiul Jake Jarman, cu mătușa Hilda și cu varul Julian la țară. Mama lor mergea întotdeauna cu ei și tatăl lor venea și el mai târziu și stăteau acolo o lună.

Dar în acel an părinții lor urmau să se afle în Europa până în august.

– Julian e un copil singur la părinți, bietul de el, îi explicase Porția noii sale prietene de la școală, Jody Harris. Dar când suntem noi acolo nu se mai simte așa singur, cred eu, iar iarna e la școală, unde e în fruntea tuturor activităților, așa că o scoate la capăt. Are doisprezece ani.

– Cum arată? întrebă Jody.

– Nu arată deloc precum îi e numele, spuse Porția. Vreau să spun că Julian e un nume potrivit pentru un băiat cu păr negru, frumos, cu un aer mai distins. Mie cel puțin așa îmi sună.

– Eu cred că sună ca numele unui tip gras de pe un iaht, spuse Jody.

– Ei, în orice caz, Julian are părul drept, roșcat, și nu roșcat, portocaliu, și e tuns periuță, și arată absolut teribil. Are în jur de o sută de mii de pistriu de toate mărimile pe față, de aceeași culoare cu părul. El spune că arată așa din pricina morcovilor. Spune că atunci când era mic morcovii erau singurele legume pe care le mâncă în fiecare zi la toate mesele, cu excepția micului dejun. Așa că din pricina asta a ajuns el portocaliu. Asta spune el și unchiul Jake zice întotdeauna: „Noroc că au fost morcovi, nu spanac.”

– Bună, asta, spuse Jody râzând.

– Nici nu ți-ar trece prin cap să ți-l închipui pe Julian drept un tip bun la sport, continuase Porția. Marginile mâncelor de la cămașă nu-i ajung niciodată până la încheieturi și nici blugii nu-i ajung până la glezne și poartă niște teniși îngrozitori cu care lipăie atunci când merge ca un pinguin sau ceva cam pe acolo. Cu toate astea, e căpitanul echipei de baseball a școlii și al echipei de fotbal și poate să schieze și să patineze și să facă cinci feluri de scufundări extraordinare. Are dinții din față așa de mari, încât arată de parcă ar putea roade cu ei un copac, ca un castor, și poartă ochelari. E foarte, foarte drăguț.

– Totuși, nu cred că ar avea cine știe ce șanse să ajungă star de cinema, spuse Jody.

În tren Porția și Foster nu vorbeau pentru că nici nu simțea nevoie. Erau amândoi mult prea fericiți. Porția se gândeau la Julian și abia aștepta să-l revadă. Ce era frumos în ceea ce-l privea, se gândeau ea deseori și mai și spunea asta, era că, deși rudă a familiei

lor și băiat pe deasupra, nu era nici pe departe așa de nesuferit și autoritar cum ar fi fost un frate mai mare. Unele dintre prietenele ei aveau niște frați mai mari insuportabili. Foster bineînțeles că nu intra la socoteală. El avea doar șase ani și jumătate și în cea mai mare parte a timpului era drăguț.

Însă Julian era tovarășul ei de joacă preferat. Era, așa cum spunea ea, înnebunit după natură. Știa numele tuturor păsărilor și al diferitelor tipuri de pietre și chiar al omizilor și al mușchilor de pădure. Era tare drăguț, nu privea pe nimeni de sus atunci când venea vorba să-și împărtășească cunoștințele celorlalți. Porția se întreba oare ce colecționa în anul acela.

Într-un an colecționase șerpi, în altul viermi de mătase și fluturi. Odată ținuse trei languste într-un rezervor și broaștele țestoase erau întotdeauna nelipsite...

– Abia aștept să ajungem acolo! a spus Porția sărind în sus de nerăbdare, ceea ce l-a zgâlțit pe Foster, dar el nu s-a simțit deranjat. Se gândeau la călătorii în cosmos, așa cum făcea deseori. Avea acasă patru căști spațiale diferite și atunci când se juca de unul singur îl puteai auzi numărând în sens invers: cinci, patru, trei, doi, unu, zero! Decolare!

Apoi galopa prin toată casa ținând în mâna o navă spațială de jucărie și pufăia ca un aspirator, având impresia că acesta era un zgomot de navă spațială.

– Jupiter, a spus el încet.

– Ce? a întrebat Porția.

– Jupiter, a repetat Foster. Asta e cea mai mare. Mă gândeam doar...

– Cea mai mare ce?

– Planetă, a spus Foster.

– Chiar așa, a spus Porția oftând. Julian știe numele tuturor lucrurilor de pe pământ și tu pe cel al tuturor celor din afara lui. Și atunci, mă întreb, eu ce știu?

Din fericire, acest gând întristător i-a fost întrerupt de un chelner cu sacou alb, care țopăia prin tren ca la paradă, bătând un gong și anunțând masa de prânz. Porția și Foster, cărora li se făcea întotdeauna foame în momentul în care se urcau în tren, s-au

ridicat imediat și s-au îndreptat spre vagonul restaurant, unde le-a fost dată o măsuță pentru două persoane lângă geam. Pe fața de masă albă cuțitele și furculițele zăngăneau încet, iar gheată clincănea în pahare. Foster și-a întins un șerbet mare în față.

– Îmi place asta, tie nu? a spus el încet. E aşa de aristocratic.

– Îmi place foarte mult, a spus Portia simțind că-i era tare drag de fratele ei. Și din acest motiv, și pentru că era prima lor călătorie de unii singuri, l-a lăsat să-și ia exact ce-și dorea la prânz, și asta era plăcintă. A mâncat mai întâi o felie de plăcintă cu mere și apoi una cu coacăze și la desert a mai mâncat încă o felie de plăcintă cu mere, dar cu un rotocol de înghețată de vanilie deasupra.

Julian spunea mereu că cele mai mari pasiuni ale lui Foster erau cosmosul și „plăcinta interioară”.

Chelnerul era un om foarte de treabă.

– Fiule, i-a spus el lui Foster, dacă n-ai grija, o să te faci cât ceze. Dar bineînțeles că știau amândoi că glumea.

Portia a mâncat ceea ce mâncă de obicei în tren: un sandviș triplu, din care abia putea să muște cu gura căscată cât toate zilele, și drept desert niște înghețată specialitatea casei, care trebuia lovită cu putere cu lingura înainte de a fi mâncată.

Foster, sătul în cele din urmă de plăcinte, s-a lăsat pe spate pe scaun și a oftat mulțumit. E un băiat frumușel foc, s-a gândit Portia ușor surprinsă. Avea o față liniștită și niște ochi albaștri gravi. Avea păr moale, castaniu și atunci când era proaspăt tuns, ca acum, puteai zări două bucle rebele, ca două vârtejuri mititele în vârful capului. Îmbrăcăminte lui preferată erau blugii de cowboy împodobiți cu nestemate și ținte și cămașile cadrilate strălucitoare, cu însemne cusute la mânceci. Purta insigne de serif și de astronaut începător și cureaua îi era împodobită cu pietre colorate. Julian spunea că era bine să porți ochelari fumurii atunci când te uitai la Foster în lumina soarelui. Dar în ziua aceea, bineînțeles, pentru că se aflau în călătorie, fusese îmbrăcat cuminte într-un costum de flanelă gri.

Portia nu se gândeau prea mult la felul în care arăta ea. Era prea bronzată. Avea pielea bronzată și pistriu. Părul nisipiu, drept, cu breton. Chiar și ochii ei erau de culoarea nisipului, se gândeau ea. Cel mai strălucitor lucru pe care-l avea era noul aparat dentar care se vedea atunci când zâmbea. Era o fată slăbușă, nu prea înaltă, dar asta nu conta, își făcea ea singură curaj. „O să ajung o frumusețe, indiferent ce-ar fi. E de ajuns să-mi doresc asta.”

După prânz s-au întors înapoi în vagonul lor, care se numea *Benjamin X. Hawley*.

– Oricine o fi fost el, a spus Portia.

– Poate că a fost inventatorul trenului, a sugerat Foster.

– Poate că a fost inventatorul sandvișului triplu, a spus Portia și dintr-un motiv oarecare asta li s-a părut amândurora ceva foarte inspirat. Pufneau și chicoteau pe corridor în drum spre locurile lor în timp ce oamenii mari căscau ochii la ei.

– Cât de departe e Creston acum? a întrebat Foster. Pusese întrebarea asta întruna aproape din cinci în cinci minute de când plecaseră din oraș.

— Cam la o oră distanță, a spus Porția.

Au stat jos tăcuți. Pe lângă ei se perindau vaci, orașe și câmpuri. După o vreme lui Foster a început să i se facă somn. Sora lui își dădea seama de astă după pleoapele lui, care i se îngreuiau și după căscaturile pe care și le ținuse înăbușite. Era ceva molipsitor. În scurt timp abia se abținea să nu caște și ea.

Dar atunci când în cele din urmă trenul a plecat din ultima stație dinainte de Creston și și-au cărat valizele la ușă, erau amândoi cât se poate de treji. În tren începuse să miroasă ca la țară, era un miros cu care nu se obișnuiseră niciodată. Foster a început să țopăie de mama focului de nerăbdare și Porția trebuia să-l țină în frâu.

— Creston! Creston! a strigat conductorul, un bărbat cu înfățișare gravă, paternă, a cărui forță de a zbiera a fost surprinzătoare.

— Uite-i, acolo sunt, acolo sunt! a strigat Porția aproape zbieând și ea. Ei sunt! Julian și unchiul Jake!

Au zărit două capete ridicate și apoi le-au pierdut. Trenul a mai mers puțin, încet și apoi a reușit să se opreasă cu un huruit și un bubuit puternic. Porția și Foster s-au repezit să coboare treptele de fier, tărându-și bagajele.

— Salut! a strigat unchiul Jake, ridicându-l pe Foster în aer cu valiză cu tot.

— Ce ai în gură? a fost prima întrebare pe care i-a pus-o Julian Porției.

— Aparat dentar, i-a spus ea, deschizându-și gura larg pentru a-i oferi o priveliște mai bună.

— Doamne, sfinte! Când zâmbești lucești precum capota unui Buick! a spus Julian.

Dacă i-ar fi spus asta un frate, s-ar fi înfuriat, s-a gândit Porția. Dar el n-o spusește în felul în care ar fi spus-o un frate. O spusește politicos și ea a fost de acord cu el. Când zâmbea, arăta exact precum capota unui Buick.

— Hei, ghici ce s-a întâmplat! a fost următoarea lui replică. Katy are niște cățeluși!

— Nu mai spune! a strigat Porția. Ce grozav! Câți?

— Cinci! Toți negri.

— Poți să-mi dai și mie unul? a întrebat Foster.

— Tu și Porția puteți să vă alegeti unul împreună dacă părinții voștri sunt de acord cu asta, a spus unchiul Jake, care era un om minunat, și Foster a sărit în sus de bucurie.

Katy era boxerul familiei Jarman. Porția o considera animalul cu cea mai umană înfățișare pe care îl văzuse vreodată. Fața ei semăna foarte mult cu fața foarte întunecată, tristă a unei persoane, atașată unui corp de căine. Când fusese mai mică, Porția își închipuise foarte convinsă că Katy era într-adevăr o persoană, care fusese transformată în căine printr-o vrajă; o prințesă sau o fetiță din Africa, oricum cineva. Mai-mai că ajunsese să și credă, pentru că în zilele acelea aproape credea în magie.

— Ce grozav! a spus ea din nou.

— Sunt patru băieți și o fetiță, a spus unchiul Jake. Abia au început să meargă și să capete glas. Te-am așteptat pe tine, Porția, să ne ajuți să-i botezăm.

Unchiul Jake era un bărbat uriaș cu mustață. Îi plăcea copiii și copiii îl îndrăgeau și ei întotdeauna. Îi luase gențile Porției și acum le aranja în portbagajul vechii lor mașini, pe care Porția o știa parcă dintotdeauna.

— Mașina astă miroase mereu ca lumea! a spus Foster când s-au urcat în ea și Porția știa exact ce voia el să spună.

Au străbătut Crestonul și apoi au mers până dincolo de satul Attica, pentru că în acel an familia Jarman își cumpărase o casă nouă. Înainte de asta avuseseră una închiriată în Attica, unde unchiul Jake publica ziarul local, *Vulturul de Attica*, dar casa cea nouă, le scrisese mătușa Hilda, era chiar în sănul naturii.

— Nu e tocmai nouă, le-a explicat Julian. Adică a fost construită cam acum vreo cincizeci-șaizeci de ani. E frumoasă. În spate se află o pădure și un pârâu în care poți înnota. Oricum, te poți scălda în el.

Peisajul de țară, de iunie, îi încânta nespus pe Porția și Foster: iarba moale ce se unduia și care năpădise pajistile, nemunăratele soiuri de trandafiri de pe toate gardurile și apoi toate pajistile și gardurile au dispărut și nu mai era decât pădure, până au ajuns la o șosea și au luat-o pe acolo. Pe cutia poștală era scris cu vopsea numele Jarman. Pe fiecare parte a drumului erau copaci. O pasăre roșie ca focul a zburat printre ei.

Respect pen
O tangara stacojie¹, a spus Julian pe un ton de proprietar, de parcă el însuși ar fi făcut-o să apară.

— Am ajuns? a întrebat Foster. Colțurile gurii începuseră să i se înălbească și Porția știa că toată plăcinta și nerăbdarea și mersul cu mașina îl făcuseră să-i fie rău de la stomac.

— Imediat după colț, a spus unchiul Jack.

— O să-ți revii, i-a spus Porția lui Foster. Speră, bineînțeles, acest lucru. Și apoi, din fericire, au trecut de cotitură și și-a făcut apariția pădurea și acolo se afla și noua casă veche a familiei Jarman. Arăta bine: era destul de mare, dar nu exagerat de mare. Și avea tot soiul de ferestre: lucarne, ferestre cu arcade și ferestre obișnuite. Vița-de-vie năpădise aracii și erau o mulțime de pomi și o pajiște plină de flori. Pe pajiște era un set de croșet. De un copac era agățat un leagăn.

— L-am pus pentru Foster, a spus Julian, de parcă el era mult prea mare pentru genul acela de lucruri.

Katy stătea pe treptele de la intrare și aștepta. Când au ajuns sus i-a salutat cu un lătrat, aşa cum făcea întotdeauna. Avea un glas profund, sunând cam dogit, impresionant, de parcă li s-ar fi adresat din pivnița unui castel. Porția și Foster au deschis larg portierele mașinii și au ieșit din ea, iar Katy a sărit pe ei, sărutându-le chipurile și împroscându-i cu salivă și spunându-le câteva vorbe pe limba ei, aşa cum știa ea să facă atunci când era fericită. Era un câine foarte prietenos.

Apoi a venit mătușa Hilda, îmbrăcată într-o rochie de culoarea lavandei.

— Oh, dragilor, ce minunat e să vă avem iar aici! a strigat ea coborând scările în goană și îmbrățișându-i. Era o mătușă nespus de primitoare.

— Mămico, ia uită-te la aparatul dentar metalic din gura Porției, a spus Julian. Arată-i-l, Porsh.

— Ei, pare să coste o groază de bani, e foarte scump. Și o să-ți dea un zâmbet minunat mai târziu.

Mătușa Hilda era a treia persoană din lume preferată de Porția. Prima era mama ei, bineînțeles, după aceea urma domnișoara Hempel, profesoara ei de engleză, și apoi, mătușa Hilda. Dar era aşa de aproape de cea de-a doua, încât erau ca și legate între ele.

— Acum, înainte să vă arătăm casa, trebuie să vi-i prezintăm pe copiii lui Katy, a spus mătușa Hilda și, dând ocol casei, i-a condus spre ușa unei pivnițe și apoi au coborât în aceasta, care era mare și curată. Și acolo, într-un vechi țarc de copil mic, se aflau cățelușii.

Aveau niște fetișoare întunecate, plate precum panseluțele și niște urechi mătăsoase și gheruțe precum vârfurile andrelelor. Porția nu s-a putut abține să nu-l ridice pe unul în brațe. Avea o burtică rotunjoară și niște lăbuțe zbârcite. I-a prins ușor degetul și a scos un soi de mărăit slab.

— Ce idei de nume ai? Îți vine vreunul în minte? a întrebat unchiul Jake.

— Va trebui să mă uit la ei un pic până am să-mi dau seama ce firi au, a spus Porția plină de importanță. Știa că se așteptau de la ea să le găsească niște nume potrivite.

Katy, care venise jos după ei, sărea pe lângă propriul ei țarc și își număra puții cu nasul să se convingă că nu lipsea niciunul. Apoi s-a întins pe o parte și ei s-au aliniat să-i alăpteze.

Atunci când Porția s-a dus sus, la ușa de la intrare, primul lucru pe care l-a văzut a fost motanul familiei Jarman, Scaiete. (Ea îl botezase și pe el.) Stătea cocoțat pe stâlpul de la balustrada scării, părând morocănos.

— E scos din fire din pricina cățelușilor, a spus unchiul Jake. Nimeni nu-i mai dă nicio atenție.

— Păi, am să-ți dau eu o atenție de n-o să te vezi, a spus Porția cu afecțiune și a ridicat motanul mare și leneș de pe stâlp.

¹ Mică pasare cântătoare viu colorată din America (n.t.).

Era tot atât de moale precum o haină veche de blană a cuiva și labele îi atârnau în jos ca niște șosete goale. Și-a deschis gura și a căscat în fața ei, dar ea l-a îmbrățișat și l-a gădilat sub bărbie și, în scurt timp, motanul a început să toarcă.

– Dar hai să vezi casa, pentru numele lui Dumnezeu! a spus Julian – și Porția l-a lăsat ușor pe jos pe Scaiete. El și-a scuturat întâi o ureche, apoi pe cealaltă și a plecat dezgustat nevoie mare, de parcă ar fi călcat pe o podea udă.

Toate camerele din casă erau încăpătoare, luminoase și confortabile. Pieșele de mobilier din sufragerie îi erau așa de bine cunoscute Porției, de parcă ar fi făcut parte din familie: canapelele vechi și comode, scaunele vechi și bune, toate având fețe noi; și pianul sub corzile căruia era o bomboană de tuse petrificată de care știa doar ea (îi căzuse din gură pe când avea patru ani și se juca de-a pluta sus pe capacul pianului).

Mai erau și o verandă acoperită și una neacoperită și o bucătărie uriașă, care mirosea a scorțioară și unde erau două cuptoare, unul cu cărbuni și unul de aragaz.

Când i-au arătat la etaj camera pe care urma să-o aibă ea, a scos un strigăt de încântare.

– Mătușă Hilda, toată viață mi-am dorit un pat ca acesta!

– Are un coviltir deasupra, ca o ditamai căruță, a spus Foster. Aleo, de ce să vrei un coviltir deasupra patului?

– Pentru că e frumos, e ca un cort, i-a explicat Porția plină de amabilitate.

– Ia uită-te ce se află chiar la fereastra ta, a spus Julian – și când ea s-a uitat, a văzut un cuib pe o creangă de lângă pervaz și în cuib stătea o pasăre cenușie, cu un guler strălucitor rozaliu la gât. Mai-mai c-o putea atinge.

– Un porumbel american, a spus Julian. Cel care stă așa e bărbătușul. Își fac cele mai proaste cuiburi din lume, păsările astea. Așa cum le-ar face un țânc, în stil de amator.

Și avea dreptate. Cuibul nu era decât o platformă formată din betigașe lipite între ele. (Toată luna, ori de câte ori se stârnea vreo furtună sau vreun vânt, Porția și-a făcut griji în privința cuibului și a ocupanților săi, așa cum își amintea că și făcuse mama ei griji în